

Nyní z něj byl vévoda. Už tři čtvrtě měsíce. Lidé ho oslovovali Vaše Milosti. A měl víc peněz než Krésus.

Zdálo se však, že nic z toho nepůsobí na jeho nevlastní sourozence.

„Lu,“ oslovil sestru a trochu ho vyděsilo, když slyšel ve svém hlasu prosebný tón. „Víš jistě, že nechceš radši kotě? Mohli bychom mu koupit malý obojek...“

Dnes ráno přinesl svým sourozencům měkoučké, chlupaté, šedé kotě. Jeho desetiletý nevlastní bratr Freddie při spatření zvířátka málem vyskočil radostí z kůže, ale Lu potlačila jeho nadšení bezeslovným zamračením.

Alespoň Freddie to kotě opravdu chtěl.

„Ne,“ pronesla rozhodně Lu. „Žádná koťata. Jeho ocas vypadá jako štetka na čištění komínů.“

„Jeho ocas vypadá měkce,“ zamumlal Freddie odmětávě.

„Má dráčky,“ upozornil ji Peter. „A zoubky. Malé ostré zoubky.“

Připadal si jako dokonalý hlupák, když se ráno v kočáře snažil dostat kotě do košíku. Přitom se mu ten nápad zdál tak slibný. Jaké dítě by odolalo kotěti? Tohle si nechal přivést ze svého sídla v Sussexu – jelikož měl kupodivu také venkovský dům v Sussexu. A měl lidi, kteří mu kotě na jeho žádost přivezli. Ale to zatracené zvířátko neustále vylézalo z košíku, šplhalo mu za pomoci drápků ostrých jako jehla po rukávu nahoru, kousalo ho malými zoubky do ucha a mňoukalo, jako by mělo v patách celé peklo.

Pop pop dělaly dráčky, když je vytahoval ze svého kabátu. A začalo hrozně mňoukat, když je usazoval do košíku. A potom... *ksakru pusť mi ten palec!*

A Lu nakonec kotě ani nechtěla. Zvedla nos nahoru, jako by byla ona sama devátým vévodou ze Stan-

hope, a nikoli jeho nelegitimní dvanáctiletou sestrou, nemanželskou dcerou zesnulého vévody, který už se naštěstí nikdy neobjeví v jejích dveřích.

Peter nevěděl o Freddie ani o Lu, dokud nepřišel do Anglie. Nebyl proto předtím schopný chránit je před zanedbáváním a krutostí jejich otce. Stejně jako nebyl schopný ochránit Morgana.

Ale ať se propadne, jestli je nebude opatrovat nyní.

Pomohlo by však, kdyby mu děti začaly důvěřovat. Nebo kdyby ho měly rády. Nebo alespoň tolerovaly jeho přítomnost bez toho, že by se podezřele mračily při každém pohledu na něj.

„Já chci rapír,“ stála si na svém Lu. „Abych s ním mohla lidi propíchnout.“

Ano, četl jí v očích, *abych mohla propíchnout tebe.*

„Nejsem si jistý, jestli se při šermování jedná o skutečné propíchnutí.“

„Jak to víš?“ zeptala se Lu. „Šermuješ? V Americe se také šermuje?“

„Ano, šermuju.“

Proboha, to dítě nepotřebovalo rapír, aby přesně vědělo, kam zabodnout pomyslnou čepel a zatočit s ní. Ano, byl Američan. Ano, vůbec se nehodil sem na ten chladný, zamlžený ostrov, ani do šermířského salonu, ani do Sněmovny lordů. A ne, nenavštěvoval Eton ani Oxford, a ne, nevěděl, jak přesvědčit svěrenecký soud, aby ho učinil poručníkem Freddieho a Lu, a ne, nevěděl, jak dostat Lu na svou stranu.

Ne, ne a ne.

Ale k tomu rapíru mohl říct ano.

„Mám v úmyslu žádat satisfakci,“ zamumlala Lu téměř neslyšně přes hluk ulice. „Od celého světa.“

Proboha, bylo to takové strašné stvoření.

„Dobrá,“ pravil. „Koupíme ti rapír. Ale poslouchej,